

## **บรรณาธิการ**

## บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2543). การสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ.
- กิติพัฒน์ นนทปัทมะคุลย์. (2528). ปัญหาการทารุณกรรมและการปล่อยปละละเลยเด็ก : แนวความคิดและความตระหนักรู้ของนักวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมส่งเสริมศรัทธาสตรี, สาขาวิชาสังคมส่งเสริมศรัทธาสตรี, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กุญชรี คำชาญ. (2540). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: DESKTOP.
- กฤณา ศักดิ์ศรี. (2530). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: บำรุงสารสืบ.
- คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชน และผู้สูงอายุ. (2541). รายงานการพิจารณาศึกษาเรื่อง การป้องกันและแก้ไขปัญหาพฤติกรรมรุนแรงในครอบครัว. กรุงเทพฯ: คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชน และผู้สูงอายุ.
- จรัมยา นิตย์สุวรรณ. (2537). ทัศนะของนักวิชาการต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในสังคมไทย.
- วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมส่งเสริมศรัทธาสตรี, สาขาวิชาสังคมส่งเสริมศรัทธาสตรี, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ขันทร์ชนก ใจчинชัชวาล. (2541). ทำอย่างไรเมื่อเด็กถูกทารุณ. วารสารศูนย์สุขวิทยาจิต ปีที่ 2 มกราคม-ธันวาคม 2541. โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิรากร นัยยุติ. (2544). บทบาทการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์เพื่อผลดีปัญหาการละเมิดสิทธิเด็ก.
- วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมส่งเสริมศรัทธาสตรี, สาขาวิชาสังคมส่งเสริมศรัทธาสตรี, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จิราภา ชุมชื่นจิตต์. (2542). การปฏิบัติงานสาขาวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ ศึกษาเฉพาะกรณี ศูนย์ประสานงานเพื่อพิทักษ์เด็ก จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์สังคมส่งเสริมศรัทธาสตรี, สาขาวิชาสังคมส่งเสริมศรัทธาสตรี, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จีระพร วิชาญุทธนาภูมิ. (2541). สาเหตุการออกมาร์ร่อนของเด็กเรอร์่อน: ศึกษาเฉพาะกรณีเด็กเรอร์่อนในกรุงเทพมหานคร. ภาคบุรีพนธ์สาขาวิชาโภนâyและการวางแผนสังคม, สาขาวิชารังสรรค์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกริก.
- ฉันทนา ภาคบงกช. (2517). การสอนสังคมศึกษาหน่วย วันสำคัญของชาติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยกระบวนการยกย่อง. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์, ภาควิชาจิตเวชศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชนาธิป พรกุล. (2543). แคทส์ รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ขัยอนันต์ สมุทรพิช. (2543). ร่วมคิดร่วมเขียน ปฏิรูปการเรียนรู้ ผู้เรียนสำคัญที่สุด. กรุงเทพฯ: สถาบันแห่งชาติเพื่อปฏิรูปการเรียนรู้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี.

ถินันท์ อนวัชรศิริวงศ์. (2533). การสื่อสารระหว่างบุคคล (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทศวร ณัฐศรีจำ. (2524). การพัฒนาจริยธรรมด้านความสามัคคี โดยใช้กิจกรรมกลุ่ม. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาหน้าบัณฑิต, สาขาวิชาวิทยาการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์.

ทศนา แรมมณีและคณะ. (2522). กลุ่มนัมพันธ์: ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ เล่ม 1. กรุงเทพฯ: บูรพาศิลป์.

ธรรมนูญ เหล่าสกุลพร. (2542). บทบาทของงานสังคมสงเคราะห์ในการคุ้มครองสิทธิเด็กชั้นถูกระยะที่สอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, สาขาวิชาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

น้ำเพชร บัญญัติศุภศิล. (2542). การป้องกันการทารุณกรรมและการทดสอบทึบกระดับปัญญาของหน่วยงานที่ทำงานเกี่ยวกับสวัสดิภาพของเด็กในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาสุขภาพจิต, คณะแพทยศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นิยม ไชยวงศ์. (2542). การจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การสอนแบบ “รูปแบบการเรียนการสอนและการประเมินผลจากสภาพจริงวิชาคณิตศาสตร์”. กรุงเทพฯ: กองทุนรางวัลเกียรติบัตรแห่งวิชาชีพครู.

เนาวรัตน์ เนลิมศรี. (2543). การศึกษาการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาศาสตร์ศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.

ประพันธ์ศักดิ์ ประสานสุข. (2542). การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนคดีข่มขืนกระทำชำเรา: ศึกษาสภาพการณ์สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต, (รัฐศาสตร์), สาขาวิชารัฐศาสตร์, คณะรัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ประสาท อิศรปีดา. (2518). ธรรมชาติและกระบวนการเรียนรู้ มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์.

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภาค. (2542). พฤติกรรมกลุ่ม. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.

พระดี นิธิรัตน์. (2540). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการถูกกระทำทางรุณกรรมของเด็กในครอบครัว : ศึกษาในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์), สาขาวิชาเอกอนาคตอุปกรณ์ครอบครัว, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.

พระณี ชูทัย เจนจิต. (2538). จิตวิทยาการเรียนการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ต้นอ้อ แกรมมี่.

พระณี เอื้อวัฒนา. (2542). การถูกกระทำรุนแรงทางด้านร่างกายและจิตใจของเด็ก โดยบุคคลารดาศึกษาในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำนาจเมือง จังหวัดอำนาจเจริญ. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์), สาขาวิชาเอกอนาคตอุปกรณ์ครอบครัว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย มหิดล.

พวงเพ็ญ ไอกว้าง. (2542). ปัจจัยทางสังคมกับการเข้าถึงกระทำชำนาญเด็กของผู้ต้องขังชาย ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำกลางอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2531). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 2). สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์.

ประสานมิตร.

พระราชบัญชิตและคณะ. (2544). การประยุกต์ทฤษฎีพหุปัญญาสู่การปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ กรุงเทพฯ: ธรรมสาร.

ไฟบุตร์ เทวรักษ์. (2540). จิตวิทยาการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: เอส ดี เพรส.

ภาวดี พิทักษ์อร่วมวงศ์. (2544). การเปรียบเทียบการรับรู้ของบุตรและบุคคลาค่าต่อการใช้ความรุนแรงในกระบวนการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทภาษาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

มนตรี สินทวิชัย. (2541). สภาพความรุนแรงและวิธีแก้ไขที่เป็นรูปธรรม. ใน รายงานการสัมมนาเรื่องการยุติความรุนแรงต่อเด็กและสตรี (หน้า 36). กรุงเทพฯ.

มหาวิทยาลัยบูรพา. (2541). คู่มือการทำวิทยานิพนธ์ ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช. (2540). เอกสารการสอนชุดวิชาหลักและทุยกิจกรรมสื่อสาร.

(พิมพ์ครั้งที่ 13). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช.

. (2532, ก). เอกสารการสอนชุดวิชาพฤติกรรมศาสตร์การสื่อสาร. (พิมพ์ครั้งที่ 4).

นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช.

. (2532, ข). เอกสารการสอนชุดวิชาหลักและทุยกิจกรรมสื่อสาร. (พิมพ์ครั้งที่ 4).

นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช.

มัณฑนา อึ้งศรีภูต. (2524). การใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนานโนภาคแห่งตนของนักเรียนชั้นมัธยม

ศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองเรือวิทยา จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา  
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

รัตนารัตนประษิฐ. (2524). การพัฒนาการสื่อสารระหว่างบุคคลด้วยกิจกรรมกลุ่ม.

วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย,  
มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ.

วรรณคณา ธรรมะ. (2544). ปัจจัยที่มีผลต่อความรุนแรงในครอบครัวของเด็กและเยาวชน ในสถาน  
พินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดนราธิวาส. วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีศาสตร์  
มหาบัณฑิต, สาขาวิชาญาณวิทยาและงานบุติธรรม, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาดเลิศ.

วรารถ วงศ์ ดวงจันทร์. (2530). การศึกษาความคิดเห็นเด็กชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางต่อ  
ปัญหาสามีทุบตีทำร้ายร่างกายภรรยา : ศึกษาเฉพาะกรณีเด็กชายในบ้านกรุงฯ. วิทยา  
นิพนธ์ปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสังคมสงเคราะห์, คณะสังคม  
สงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วงศ์ มนูกดออกไ斐. (2541). การเปรียบเทียบผลของกิจกรรมกลุ่มและการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก  
ที่เหมาะสมที่มีต่อสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นปีที่ 6 โรงเรียน  
ชุมชนบึงบ่า อําเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา  
มหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์  
วิโรฒ.

วัชรี อันนาค และ อัมพร เบญจพลพิทักษ์. (2001). การทารุณทางเพศในเด็ก: ผลกระทบต่อ  
ครอบครัวและกลไกการปรับตัว. วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย, 9 (ฉบับที่ 1), 3.

วันชัย รุจนาวงศ์. (2541). กฎหมาย ทัศนคติและบทบาทของบุคลากรที่เกี่ยวข้องในการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อเด็กและสตรี : ผลกระทบต่อความปลอดภัยของสตรีและเด็ก. ใน รายงานการสัมมนาเรื่องการยุติความรุนแรงต่อเด็กและสตรี (หน้า 145). กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี สำนักข่าวสารอเมริกัน (USIS) องค์การกองทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (UNICEF)

瓦สนา เก้านพรัตน์. (2544). การคุ้มครองผู้เสียหายกรณีเด็กถูกกระทำกรุณทางเพศก่อนและหลังเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญา. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสังคมสงเคราะห์, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วิชัย วงศ์ไหญ์. (2542.) พลังการเรียนรู้: ในกระบวนการทัศน์ใหม่. (พิมพ์ครั้งที่ 4). นนทบุรี: SR.

วิชา มหาคุณ. (2533). ผลกระทบของเด็กถูกกระทำกรุณกรรม: มาตรการป้องกันแก้ไขศึกษาเฉพาะกรณีเด็กและเยาวชนที่เคยต้องคดี. กรุงเทพฯ: สมาคมสวัสดิการเด็กในประเทศไทย.

วิภาสินี วิเชียรัตน์. (2542). “ร่วมปฏิรูปการเรียนรู้กับครูต้นแบบ”การจัดกระบวนการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การสอนแบบ “การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม”. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (สกศ.)

ศิริประภา สุภารัตน์โขต. (2546, 5 มีนาคม). พนักสอบสวน(สบ.1) สถานีตำรวจนครบาลพัทaya. สัมภาษณ์.

ศุกร์ศิริ รัตนคำอินทร์. (2541). ร่วมปฏิรูปการเรียนรู้กับครูต้นแบบการจัดกระบวนการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การสอนแบบ “วินัยเน้นย้ำ กิจกรรมหลากหลาย ให้ผู้เรียนสำคัญที่สุด”. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (สกศ.)

ศุนย์ราชการชีวิต. (2547). แผนพัฒนาฯ.

สถิติที่น่าคิด. (2545). สังคมศาสตร์, 36(2003), 5-6

สมใจ ปราบพล. (2542). ร่วมปฏิรูปการเรียนรู้กับครูต้นแบบ. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (สกศ.)

สมบัติ การจนารักษ์พงศ์. (2542). ร่วมปฏิรูปการเรียนรู้กับครูต้นแบบ. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (สกศ.)

สวนิศา ยนาภัย. (2526). การสืบสารของมนุษย์. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศน์ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สาริกา ชิติสุทธิ. (2542). การพัฒนาสมรรถภาพทางสังคมของเด็กที่ถูกทารุณกรรม. *วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมส่งเสริมศาสตร์บัณฑิต, สาขาวิชาสังคมส่งเสริมศาสตร์, คณะสังคม*

*สังเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.*

สำหรับ จิตตินันทน์. (2541). ความรุนแรงในครอบครัว. ใน *รายงานการสัมนาเรื่องการยุติความรุนแรงต่อเด็กและสตรี.* (หน้า 138). กรุงเทพฯ.

สุกัญญา พิรประภรณ์. (2541). ผลการใช้โปรแกรมการฝึกทักษะการสื่อสารระหว่างบุคคลต่อความสำนึกรักในคุณค่าตนของเยาวชนชายในสถานสังเคราะห์. *วิทยานิพนธ์ปริญญาโทฯ บัณฑิตวิทยาลัยศาสตร์บัณฑิต, สาขาวิชาสุขภาพจิตและการพยาบาลจิตเวช, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.*

สุกัญญา รัตนคินทร์. (2545, 24 กันยายน). คำแนะนำหลังภัยคุกคามทางเพศ. *เคลินิวส์,* 26.

สุคสงวน สุธีสร. (2540). ความรุนแรงในครอบครัว กรณีประทุษร้ายทางร่างกาย และทางเพศต่อเด็กในสังคมไทย. *กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.*

สุเพ็ญศรี พึงโภคสูง. (2545, 1 สิงหาคม). ทำดี-หยอกໄก่-ใช้กำลัง 3 วิธี... “หัวงู” ผลลัพธ์อะไรเป็นปั้ด. *เคลินิวส์,* 3.

เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต. (2540). การเขียนสำหรับการสื่อสาร. (พิมพ์ครั้งที่ 3). *กรุงเทพฯ: ดวงกมล* (2520).

ห้องสมุดสถาบันเด็ก มูลนิธิเด็ก. (2546). [Online]. Available:

<http://www.childrenthai.org/cif/c01050.htm>

อนุพงษ์ สุธรรมนิรันด์. (2544). เด็กถูกทารุณกรรม. ภาควิชาจิตวิทยาเพื่อการให้คำปรึกษา คณะบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา. เอกสารการสอน.

อรอนงค์ ชูชัยวัฒนา. (2539). ความสามารถของเด็กวัยเรียนในการเรียนวิธีป้องกันตนเองจากการถูกล่วงเกินทางเพศ. *วิทยานิพนธ์ปริญญาโทฯ บัณฑิตวิทยาลัยศาสตร์บัณฑิต, ภาควิชาจิตเวชศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*

ออมฤต ผ่องไส. (2543). มาตรการทางกฎหมายในการป้องกันเด็กจากการถูกบิดามารดาทำให้อย่างรุนแรง. *วิทยานิพนธ์ปริญญาโทฯ บัณฑิตศาสตร์บัณฑิต, สาขาวิชานิติศาสตร์,* คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

อภิรดี ศิริแก้ว. (2537). ความรู้ด้านการทารุณกรรมเด็กและการรับรู้ในบทบาทการช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรมของครูในโรงเรียนสังกัดเทศบาลนครเชียงใหม่. *วิทยานิพนธ์ปริญญาโทฯ บัณฑิตศาสตร์บัณฑิต, สาขาวิชาสุขภาพจิตและการพยาบาลจิตเวช, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.*

- อารี พันธุ์มณี. (2542). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: ต้นอ้อ.
- อุดม เฉยกิวงศ์. (2545). หลักสูตรห้องถิน: ยุทธศาสตร์การปฏิรูปการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: บรรณกิจ.
- อุมา เดิศศรีสันทัด. (2541). บทบาทของนักสังคมสงเคราะห์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อเด็กและศรี. (หน้า 149). กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานศรีแห่งชาติ สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี สำนักข่าวสารอเมริกัน (USIS) องค์การกองทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (UNICEF).
- Arriaga, X. B., & Oskamp, S. (1999). *Violence in intimate relationships*. Thousand Oaks: Sage.
- Chalk, R., & King, P. A. (1998). *Violence in Families: Assessing Prevention and Treatment Programs*. Washington DC: National Academy.
- Chalk, R. & King, P. A. (1988). *Violence in families: Assessing prevention and treatment programs*. Washington DC: National Academy.
- Dollos, R. & Laughlin, E. M. (1994). *Social problems and the family*. (2). United Kingdom: Sage.
- Fritz, S. J. (2000). Prevention: Domestic violence awareness training for military communities. [CD-ROM]. Abstracts from: DAO: Masters Abstracts International Item: AAI1406268.
- Heiman, G. A. (1995). *Research methods in psychology*. New Jersey: Houghton Mifflin.
- Howell, D. C. (1997). *Statistical methods for psychology* (4<sup>th</sup> ed.). USA. : Wadsworth.
- Kaplan, P. (2002, 30 August). Co-ordinator of Special Education in Educational Psychology Department at California State University. Hayward. Interview.
- Kubler-Ross, E. (1975). *Death the final stage of growth*. New Jersey: Prentice-Hall
- Martin, J. P. (1978). *Violence and the family*. John Wiley & Sons.
- Moses, L. K. (1983). The impact of initial diagnosis: Mobilizing family resources. In *Parent – professional partnerships in developmental disability Services*. Cambridge: The Academic Guild.
- Piccoli, R. E. (1987). The effectiveness of training high school students in the prevention of domestic violence [CD-ROM]. Abstracts from: DAO: Masters Abstracts International Item: AAI1331992.

Stordeur, R. A., & Stille, R. (1989). *Ending men's violence against their partners*. California: Sage.

Thai English Dictionary version 2.0. (2003). [Online]. Available:  
<http://lexitron.nectec.or.th/index.html>.

United Nations. (2002). Background Document on The Social Context of Children in Especially Difficult Circumstances(CEDC): Problems and Possible Actions. In *Psychosocial and medical services for sexually abused and sexually exploited children and youth* (pp.I-10-I-11). New York.

Woolfolk, C. J. (2001). Accessing the Incidence of Domestic Violence in Child Abuse Cases [CD-ROM]. Abstract from: DAO: Masters Abstracts International Item: AAI1404514